

پاداش و ثوابی بزرگ

«عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ: «أَيُّمَا امْرَأَةٍ رَفَعَتْ مِنْ بَيْتِ زَوْجِهَا شَيْئًا مِنْ مَوْضِعٍ إِلَى مَوْضِعٍ تُرِيدُ بِهِ صَلَاحًا؛ إِمَامٌ صَادِقٌ (ع) مِنْ حَضْرَتِ رَسُولِ (ص) نَقَلَ مِى كُنَد:

کارهایی که خانمها در خانه انجام می دهند و کسی هم توجه نمی کند، جمع و جور می کند، مرتب می کند و هر چیز را در جای خودش می گذارد. به خانه می رویم، می بینیم همه چیز مرتب است. کسی توجه نمی کند. حضرت می فرماید: هر خانمی که چنین عمل می کند، خدا به او نظر می کند؛ «نَظَرَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ إِلَيْهَا وَ مَنْ نَظَرَ اللَّهُ إِلَيْهِ لَمْ يُعَذِّبْهُ»؛ خدا به او نظر می کند و هر که خدا به او نظر کند، مورد غضب خدا قرار نمی گیرد.

اینجا درد دل جناب ام سلمه باز شد که مردها همه چیزهای خوب را بردند، جهاد و شهادت و انفاق؛ «فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رِضْوَانُ اللَّهِ عَلَيْهِ: ذَهَبَ الرَّجَالُ بِكُلِّ خَيْرٍ فَأَيُّ شَيْءٍ لِلنِّسَاءِ الْمَسَاكِينِ»؛ همه اعمال نیک مربوط به آقایان است و زن ها نصیبی نمی برند و مسکین اند.

فَقَالَ (ص): بَلَى؛ حضرت فرمود: بلی، «بلی» در اینجا به معنای «چرا» است. حضرت فرمود: چرا، ماند. «إِذَا حَمَلَتِ الْمَرْأَةُ كَانَتْ بِمَنْزِلَةِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْمُجَاهِدِ بِنَفْسِهِ وَ مَالِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ»؛ وقتی زن حامله می شود، مثل شخص روزه داری است که نماز شب خوانده و با مال و جان خود در راه خدا مجاهده کرده است. این برخلاف چیزی است که خانمها را تشویق می کنند که حامله نشوند. اینان توجه نمی کنند به حقیقتی که در اسلام مورد توجه قرار گرفته است. «فَإِذَا وَضَعَتْ كَانَتْ لَهَا مِنَ الْأَجْرِ مَا لَا تَدْرِي مَا هُوَ لِعِظَمِهِ»؛ وقتی وضع حمل کرد، با همه دردها و ناراحتیهایی که دارد، آنچنان اجری خدا می دهد که به عظمتش فقط خدا علم دارد. «فَإِذَا أَرْضَعَتْ كَانَتْ لَهَا بِكُلِّ مَصَّةٍ كَعَدْلِ عِثْقِ مُحَرَّرٍ مِنْ وُلْدِ إِسْمَاعِيلَ»؛ و وقتی بچه را شیر می دهد با هر مکی، مثل این است که یکی از اولاد حضرت اسماعیل را آزاد کرده باشد. فرض کنید که جنگی شده و فرزندان حضرت اسماعیل را به بندگی گرفته اند. شیر دادن به کودک مثل این است که یکی از فرزندان اسماعیل را آزاد کند. «فَإِذَا فَرَعَتْ مِنْ رَضَاعِهِ ضَرَبَ مَلِكٌ عَلَى جَنْبِهَا وَ قَالَ اسْتَأْنَفَ الْعَمَلَ فَقَدْ عُفِرَ لَكَ»؛ وقتی این دو سال تمام شد، فرشته ای می آید و می گوید از نو شروع کن و کار خود را از سر گیر که آمرزیده شدی. (الأمالی للصدوق، ص ۴۱۲)